

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku A. B.
z udziałem A. N. i W. A. R.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 maja 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki W. A. R.
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 18 czerwca 2021 r., sygn. akt IX Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W. A. R. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 18 czerwca 2021 r., wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania z uwagi na oczywistą zasadność i występowanie istotnego zagadnienia prawnego.

Odnosząc się do tego wniosku, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć

rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Od skarżącego wymaga się precyzyjnego sformułowania zagadnienia i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Temu wymaganiu skarżąca nie sprostała, nie przedstawiając w uzasadnieniu wniosku argumentacji prawnej przemawiającej za jego występowaniem. Skarżąca poprzestała na twierdzeniu o potrzebie rozważenia, czy ustalenie ważności testamentu jest obowiązkiem sądu z urzędu oraz jaka jest granica tego badania. Wskazała na brak jednolitej praktyki oraz na wagę społeczną zagadnienia i konieczność uszanowania woli zmarłego. Brak natomiast jakiejkolwiek argumentacji prawnej, czy też wskazania choćby przykładów owej niejednolitej praktyki, nie jest zaś rzeczą Sądu Kasacyjnego wyszukiwanie argumentów w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych. Kwestia ta była wielokrotnie wyjaśniana przez Sąd Najwyższy i nie ma potrzeby szczegółowego wyjaśniania po raz kolejny różnicy pomiędzy uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a uzasadnieniem podstaw kasacyjnych.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga zaś wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ograniczono się do stwierdzenia o występowaniu szeregu naruszeń przepisów postępowania skutkujących rozstrzygnięciem niezgodnym z prawem i poczuciem sprawiedliwości. Ten lakoniczny wywód nie wystarcza dla przekonania Sądu Najwyższego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

a.s.